

om at udtale sig om, hvorvidt han kunde tilraade Universitetet at modtage Brygger Jacobsens Gave, og han svarede med et Brev af 1. November i Fjor, af hvilket jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere nogle Linier. Hr. Borch skriver: „Man staar her overfor et overmaade vanskeligt Spørgsmaal, idet der kan anføres mange og vægtige Grunde for ikke at modtage denne Gave, der ikke harmonerer med Kirkens Stil. Hvis Tilbudet var gaaet ud paa at bekoste en Forskønnelse af Kirkens Ydre i Overensstemmelse med den af Bygmesteren anslaaede Stilretning, muligt med Videreførelse af dennes oprindelige Udkast til Taarnets Afslutning, vilde sikkert alle med Glæde have kunnet slutte sig til Sagen, og man vilde have været Giveren endnu mere taknemmelig herfor end for det foreliggende storslaaede Tilbud. Men herom er der jo desværre ikke Tale. Man staar overfor et Enten-eller, et Spir eller ingenting. Trods det, at Spiret i mine Øjne ikke er dadelfrit, idet dets Slankhed forekommer mig at overskride Skønhedsgrænsen og at gøre et noget hasarderet Indtryk, er der dog ingen Tvivl om, at det vil virke overmaade pompøst i Byens Silhouet. Dette i Forening med den Betragtning, at Disharmonien imellem det rige Spir og Kirkens nøgne Façader vil være saa skrigrønde, at man før eller senere maa foretage en Udsmykning af Kirkens Ydre — det beder jeg de Herrer lægge Mærke til, at man før eller senere maa foretage en Udsmykning af Kirkens Ydre — „har bevirket, at jeg trods mange Tvivl og Betænkeligheder dog sluttelig er kommen til det Resultat, at man kan forsvare at modtage den tilbudte Gave“.

Som ærede Medlemmer se, fremfører Hr. Martin Borch, hvis sluttelige Anbefaling vistnok blev bestemmende for Konsistoriums Stilling, mange og vægtige Grunde imod Spiret, og for Spiret kun en eneste: Hensynet til Byens Silhouet. Dette med Byens Silhouet er blevet et Slagord. Naar Spirets Tilhængere ere blevne læns for Argumenter, naar de maa indrømme, at til Kirkens Stil passer Spiret ikke, og videre dejligt er det heller ikke, køre de uvægerlig op med dette: Men i Byens Silhouet vil det virke pragtfuldt. Jeg kan ikke indrømme, at Frue Kirkes Taarn, som det staar nu, ikke virker smukt, endog særdeles smukt i Byens Silhouet, jeg synes, det virker overmaade karakteristisk i Forbindelse med de mange Barokspir, af hvilke vi nu have nok. Under alle Omstændigheder er dette Motiv ikke tilstrækkeligt til at

begrunde den Voldshandling, at man vil nedrive 12 Alen af det nuværende Taarn, at man vil lade den øverste Overbygning fuldstændig forsvinde, og at man vil vansire den nederste med en ny Gesims og andet Krimskrams. Hr. Martin Borch ender sin Skrivelse med at udtrykke Haabet om, at det sluttelig maa gaa med Frue Kirkes Spir, som det gik med Nikolaj Taarns Spir. Men disse to Ting kunne aldeles ikke sammenlignes, thi Nikolaj Taarn havde en Gang tidligere baaret et lignende Spir som det, Taarnet nu bærer, og ved Nikolaj Taarn er der ikke en Kirke i en ganske anden Stil. Da i sin Tid Brygger Jacobsens Tilbud om at sætte Spir paa Nikolaj Taarn var for i Borgerrepræsentationen, udtalte Flertallets Ordfører, afdøde Arkitekt Eugen Jørgensen, der var Planens ivrigste Tilhænger, disse Ord, som jeg ogsaa med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Der kunde selvfølgelig aldrig være Tale om at forandre Frue Kirketaarn og Rundetaarn. At sætte Spir paa Rundetaarn vilde — det kunde enhver sige sig selv — være ganske absurd, og heller ikke paa Frue Kirketaarn, som det nu staar genopført efter Bombardementet, i Datidens klassicerende Tid, kan der anbringes Spir“. Jeg kan fuldstændig underskrive disse Udtalelser, kun synes jeg, at det vilde være ligesaa absurd at sætte Spir paa Frue Kirketaarn som paa Rundetaarn.

Som sagt, jeg tror ikke, der bør tages Hensyn til den Københavnerstemning, der synes at være for Spiret, og som for Resten vist er i Færd med at løbe sig træt. Man er bleven imponeret ved Tanken om, at det lovede Taarn skulde være det højeste i Norden, og man finder, at det vilde være uskønsomt at sige Nej til en saa stor Gave. Ingen undervurderer Brygger Jacobsens Offervillighed, hans Iver for at smykke Byen og nogle af de Resultater, han har skabt. Men det tør jeg vel sige uden at begaa Helligbrøde, at Brygger Jacobsens kunstneriske Smag ikke altid er sikker, og her er den det absolut ikke. Vi have desværre mange Bygninger her i København, der burde nedrives, vi have ogsaa Monumenter, der burde fjernes. Hvis Brygger Jacobsen vilde tage sig af f. Eks. Panoptikonbygningen, vilde vor Taknemmelighed være ubegrænset, og hvis Brygger Jacobsen vilde skille os af med Storkepringvandet og Danmarks Monumentet med Pudelhundene, vilde han ligeledes gøre en overmaade fortjenstfuld Gerning. Jeg har aldrig truffet paa nogen, der brød sig om Storkepringvandet eller Danmarks Monumentet —